

13 Αυγούστου 2016

Γλυκά βράδια στα μοναστήρια του Άθωνα (Αιμίλιος Γάσπαρης)

/ [Πεμπτούσία](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/2aRxTzg>]

Γλυκιά είναι η ώρα σαν σμίγουν το βράδυ στο μικρό ακρογιάλι φωλιά να φτιάξουν. Οι ψυχές που έχουν ίσια και τίμια το δικό και το δικό τους κι αυτού που ζητά βοήθεια. Συνήθεια ωραία του καιρού του μεγάλου που έχει περάσει μα δεν έχει σβήσει. Τραγούδι του ναύτη νοσταλγία γεμάτο στα κύματα σβήνει καθώς σουρουπώνει. Η νύκτα πλανεύει, πηγή τόσων πόθων που το σώμα ανάβουν, το νου και τη σκέψη.

Η Μονή Γρηγορίου εσωτερικά

Ασίγαστοι άνεμοι κρατούν και δυναμώνουν, ορμές τα ζητούμενα, φωτιές που φουντώνουν. Καίγονται δάση, λαγκάδια και θάμνοι στη Σκήτη του Αγίου Αντρέα αυτό το βράδυ μπροστά στο ακρογιάλι η φωνή η αντρίκια. Με τη θάλασσα μίλησε ναύτη, ύψωσε ίσια, κάθε βάσανο πες που φέρνουν τα χρόνια. Πες για τη φουρτούνα, πες για τα πλούτη που δίδονται περίσσια από τα καλά χέρια. Περίτρανα δώρα και άδολες σκέψεις. Κράτα το ίσο και ύμνησε την ομορφιά της. Τη μάνα σου ύμνησε κι άφησε το χρώμα. Τα πάθη που άφησαν πριν φύγουν για πάνω. Να χαθούν και να χύσουν και ν' αλαφρώσουν στην μακρά μας πορεία την ανεξάντλητη.

Ψηλές φωτιές ανέβαιναν στην κορυφή του Όρους που χρόνια εκεί ασκήτευαν οι μοναχοί. Στέλνοντας μήνυμα χαράς σ' όλα τα μοναστήρια. Πως έφτασε η ώρα να ρίξουν στα βαθιά κάθε ιδέα. Για τα ουράνια έφτασε η στιγμή η πιο γεμάτη. Να τρέξουν και να μαζέψουνε καρπούς και χυμούς. Με προσευχές και νηστείες κι άλλα πολλά κι άγια. Φωτιές ψηλά στην κορυφή λάμπουν το βράδυ.

Ωρες προσμένανε στο μόλο του μοναστηριού, στα βράχια τα απόκρημνα και στον καυτό τον ήλιο. Μόνοι ταγμένοι στο θείο του κόσμου μυστήριο. Της ψυχής οι καθρέπτες και του βυθού το γυάλινο.

Το κύμα παίζει και δροσιά χαρίζει στα βράχια. Γλύφει τις άσπρες πέτρες, γλύφει τις πληγές. Χαρίζει τη νέα μέρα των ζωντανών σαν την κατάλληλη στιγμή που δροσερεύει. Την ώρα που σμίγουν οι γραμμές και πέφτουν στον ορίζοντα τόσα χαμένα και στ' ακρογιαλιά χρώματα της ασήκωτης κάψας και της μοναξιάς. Στον κόλπο εκεί που οι σκήτες μένουν καμένες. Στα χρόνια εκεί που τα σημάδια στο Νέο θέλουν ανθρώπινη διάσταση και χέρι εμπνευσμένο.

Γλυκό το βράδυ στο ξύλινο κιόσκι δίπλα στο βουνό με τα βαθυπράσινα δέντρα. Καμάρες και κρήνες και χρυσοί σταυροί. Ασπρισμένες αυλές και γλάστρες με λουλούδια. Στο άσπρο ενδιάμεσο μαύρες σκιές διαβαίνουν. Έχουν εκτός αφήσει τα ζωηρά τους χρώματα. Από τις ψυχές τους τα έντονα προκλητικά. Τριγύρω πηγάδια με το κρύο το νερό. Πέτρινες γούρνες και αυλάκια να κυλούν το μαργαριταρένιο, στην θάλασσα την άκρη. Τα περιβόλια ως που φτάνει καρπούς κερνούνε τους διαβάτες και στα κονάκια δροσίζει σαν τόσο που το θέλουν και το αναζητούν. Σαν κάστρο απροσκύνητο ψηλά τα κελιά κρεμασμένα η μορφή, στηριγμένα στα σίδερα. Ξύλα αρχαία οι πόρτες από τα χρόνια εκείνα. Ήρθε μια δόξα με σημάδια ως τα τώρα. Πόσοι δουλέψανε, πόσοι εδώ με πίστη. Άνθρωποι δώσανε τον ιδρώτα τους. Πόσα χέρια για να στηθούνε όρθιοι τοίχοι. Χωράφια και να φτιαχτούνε κι εκκλησιές. Πιο κάτω λιμάνια και θέσεις ιερές. Τόσα ενθυμήματα και τόσα δώρα ανέλπιστα για τους σημερινούς κατόχους. Που είναι η τόση αγάπη για τούτα. Που είναι για εκείνους που τα έπλασαν ο σεβασμός. Που είναι η ιδέα και η αυτοσυγκράτηση.

Νυχτώνει στη Μονή Παντοκράτορα. Σημαίνει η καμπάνα του δείπνου. Το σούρουπο γλυκό κρυφοπαίζει στα κόκκινα καμπαναριά απάνω. Στους τρούλους την ώρα αυτή σαν βλέπεις τα κύματα να γλύφουν. Τους τοίχους και τα βράχια της ακτής. Μακριά τον Άθωνα να γκριζάρει. Τα κτίσματα να γίνονται σαν άλλα. Σαν ένα με τη νύκτα που φτάνει να δένουν με την πίστη στα μύχια μιας ψυχής που ψάχνει πολύ βαθιά, μιας ψυχής που το χάρισμα το έχει. Θαμμένο σ' ένα κομμάτι γης εδώ. Ποτισμένο με

την διάχυτη αλμύρα της θάλασσας που ψαρόβαρκες οργώνουν και καΐκια κι αράζουν το βράδυ στους ταρσανάδες της Μονής και κάθε βράδυ μένει μια γεύση παρθενίας και απλότητας, μια φιλοξενία πατέρων εγκάρδιας. Στέγη και τροφή και ένα χαμόγελο. Πόρτες βαθιά κόκκινες και τοίχοι. Παρεκκλήσια προσευχών στο διάστημα. Κι αν η μονή είναι φτωχική κι αν στάζει αμφιβολία από τα εσώψυχα, θα βρεις το δρόμο σ' ένα κομμάτι γης στο περιβόλι της κυράς των Ονείρων σου.

[Συνεχίζεται]